

Kính thưa Thầy và các Thầy Cô!

Chúng con xin phép chia sẻ một số nội dung chính mà chúng con ghi chép trong bài Thầy Vọng Tây giảng từ 4h50' đến 6h00', sáng Chủ Nhật, ngày 23/06/2024

TỊNH KHÔNG PHÁP NGŨ

BÀI 166

Nếu chúng ta thực tiễn được vọng tưởng vào đời sống thì đó không gọi là vọng tưởng mà là nguyện vọng. Cho nên quan trọng là chúng ta có khởi niệm muốn thực tiễn hay không. Nếu thay đổi vọng tưởng thành nguyện vọng thì mỗi chúng ta có thể thay đổi được vận mạng. Đây là điều mà tôi cảm nhận sâu sắc từ lời dạy của Hòa Thượng. Ngài nói rằng nếu chúng ta thật làm thì chúng ta chân thật thay đổi.

Có một người muốn tặng cho tôi một ngàn cái mũ bảo hiểm có in chữ “**A Di Đà Phật**” nên tôi chuyển liền 1000 chiếc mũ đó về một ngôi Chùa ở tỉnh Sóc Trăng để những chiếc mũ ấy đến được với người dân nghèo. Khi chúng ta khởi niệm thiện lành thì biết bao chúng sanh được lợi ích.

Ngược lại, khởi ý niệm “*tự tư tự lợi*” thì không biết bao nhiêu chúng sanh bị mất lợi ích. Chúng ta mới nói đến chúng sanh hữu hình, còn biết bao nhiêu chúng sanh vô hình như tổ tiên, cửu huyền thất tổ, Ông Bà, Cha Mẹ nhiều đời, nhiều kiếp của chúng ta.

Hòa Thượng nói khi chúng ta khởi một niệm ác thì châu biến pháp giới, trên từ cõi chur Phật thẳng đến cõi địa ngục đều chịu bức xạ của vọng niệm này. Bức xạ nguyên tử tuy rất khủng khiếp, đặc biệt ở thời hiện đại có thể gấp 10, 20 hay 100 lần nhưng độ ảnh hưởng vẫn có giới hạn chứ không lan tỏa đến tận hư không khắp pháp giới như một ý niệm.

Ý niệm vừa khởi lên thì nó không bùng bành như bức xạ nguyên tử mà là ngay tức thì sẽ đến khắp mọi nơi. Một ý niệm thiện khởi lên cũng vậy, đều sẽ đến mọi nơi. Chúng ta hãy nghĩ xem có bao nhiêu chúng sanh hằng ngày khởi được ý niệm thiện? Mỗi sớm mai thức dậy, chúng ta có đề khởi được một ý niệm thiện không? Sáng nay tôi nói rằng khi chúng ta học xong chúng ta tức thì phải đi ngay vì sợ làm phiền bà con ở hẻm nhỏ này. Đây là ý niệm “*vì người mà lo nghĩ*”.

Chúng ta tu hành làm sao phải chuyển đổi được ý niệm, chúng ta khởi được ý niệm thiện thì mình an lạc, người cũng an lạc, môi trường xung quanh mát mẻ. Khi khởi một niệm ác thì ngay chính chúng ta bị từ trường ác đó làm cho mình khó chịu, người sống xung quanh và chúng sanh tầng không gian khác cũng không dễ chịu.

Bà Hứa Triết từng nói bà không biết giận và khuyên chúng ta không nên giận vì nếu giận thì ba ngày cơn giận ấy mới tiêu hết. Mỗi khi chúng ta giận thì chúng ta và những người xung quanh chúng ta đều bức bách, khổ sở. Vượt qua để không giận là công phu rất cao.

Chúng ta dù có tu hành cả một đời niệm Phật mà ngày ngày vẫn chìm trong phiền não, giận hờn thì chúng ta không có tâm thanh tịnh. Không có tâm thanh tịnh thì tu bất kỳ pháp nào cũng không có công đức. Kể từ khi chúng ta tu hành đạt được tâm thanh tịnh thì lúc ấy mới là công đức. Nhiều người tu học Phật nhiều năm mà càng lúc càng bức bách, càng khó khăn chính là ở điểm này.

Người học Phật quan trọng là phải thay đổi ý niệm từ chính mình. Tuy nhiên, tập khí phiền não của chúng sanh chúng ta liên tục thay đổi, đổi tốt rồi đổi xấu, đổi xấu lại đổi tốt. Cho nên việc tu hành của chúng ta không đến đâu cả. Ngày hôm qua tôi đã nói với mọi người tôi khởi nên ba ý niệm thiện và niệm thứ nhất, tôi đã thực tiễn được ngay trong buổi sáng và đến chiều thì tôi thực tiễn được hai ý niệm còn lại, cũng đều trong tâm tay.

Khi chúng ta khởi ý niệm tốt là chúng ta đã gửi đi một thông điệp thiện lành vào tận hư không pháp giới. Chư Phật Bồ Tát, tất cả cõi thiện thần và cõi ác thần đều biết được. Cho nên chúng ta hằng ngày tu hành chính là kiểm soát ý niệm. Nếu chúng ta khởi ý niệm ác, bất thiện thì mau mau chuyển đổi. Không có gì khác hơn! Chúng ta đừng nghĩ là sáng nay lạy được 300 lễ là tu hành. Chưa đâu! Đó chỉ là một cách trong nhiều cách. Quan trọng nhất là phải chuyển đổi ý niệm của mình. Một khi đã chuyển đổi thì khi chúng ta làm việc, chúng ta làm càng lúc càng hanh thông, làm được nhiều việc, tín tâm càng lúc càng mạnh mẽ.

Hôm qua tôi đi gặp một bác, tôi đã khuyên bác nên xây dựng một trường học để các trẻ có nơi học tập. Bác để con bác đứng tên và viết di chúc lại rằng: “*Đây là ngôi trường làm giáo dục và muôn đời làm giáo dục*”. Trường của bác, của gia đình bác, bác đứng tên, chúng con chỉ đến vận hành thôi. Lời khuyên này tuy chưa thành hiện thực nhưng Hòa Thượng khi giảng Thái Thượng Cảm Ứng Thiên từng kể về Ngài Vệ Trọng Đạt.

Ông từng viết sớ can vua không nên xây công trình đó vì làm tổn hại dân chúng đến ba châu phủ, tuy nhiên nhà vua không nghe, không tiếp nhận. Tuy vậy, công đức từ việc này còn lớn hơn rất nhiều so với tội nghiệp cả đời mà ông đã tạo. Tuy nhà vua không tiếp nhận nhưng Ngài Vệ Trọng Đạt đã vì nhân dân ở ba, bốn châu phủ đó mà lo nghĩ, do đó, có công đức lớn.

Cho nên, chúng ta đã khởi được ý niệm gì, khởi tâm gì? Đừng bao giờ lo nghĩ chúng ta không có nơi để làm việc, hãy nhớ đến lời Hòa Thượng từng dạy rằng đừng

bao giờ lo nghĩ là không có “Tràng” mà chỉ sợ là không có “Đạo”, ý Ngài là “Tràng” thì nhiều mà quan trọng là lòng người có “Đạo” hay không!

Hiện tại, chúng ta đang tổ chức một loạt trại hè ở các tỉnh, một số tỉnh thành lân cận thấy như vậy cũng muốn chúng ta tổ chức trại hè ở những tỉnh đó. Rõ ràng chúng ta thấy đúng như Hòa Thượng đã dạy đừng nghĩ rằng không có “Tràng” mà chỉ sợ không có “Đạo” tâm sẵn sàng hy sinh phụng hiến.

Chúng ta thấy nhiều người học Phật không khởi niệm thiện mà ngày ngày chỉ “*tự tư tự lợi*”. Lý giải điều này là gì? Chẳng qua họ thiếu may mắn không có tấm gương bên cạnh. Chúng ta thật may mắn vì Hòa Thượng là tấm gương cho chúng ta học tập.

Một số người khi biết tôi sẽ dịch bộ Tịnh Độ Đại Kinh Khoa Chú thì cho rằng bộ này quá dài sẽ không ai nghe. Tôi cho rằng một tháng tôi cho ra 4-5 đĩa giảng thì một năm họ sẽ nghe khoảng 80 đĩa. Mười một năm là họ sẽ nghe hết bộ Tịnh Độ Đại Kinh Khoa Chú này lúc nào không hay! Tuy nhiên việc quan trọng là Hòa Thượng đã vãng sanh nhưng pháp của Ngài vẫn được tiếp nối, được luân chuyển. Đó là ý niệm tri ân. Chúng ta nói, chúng ta tri ân Cha Mẹ, Thầy Cô thì phải tiếp nối cái hoài bão, ước nguyện của Cha Mẹ, Thầy Cô.

Công đức dịch Kinh quả là bất khả tư nghĩ. Khi tôi mới khởi ý niệm và chỉ mới trong giai đoạn đầu bắt tay vào làm thì mọi sự tốt lành gần như trải dài. Bài học hôm qua Hòa Thượng nói một phương pháp cải tạo vận mệnh tốt nhất là chúng ta học giảng Kinh. Giảng Kinh hay dịch Kinh đều như nhau. Chúng ta không biết giảng thì chúng ta phiên dịch để người ta nghe và tiếp nhận.

Hiện tại, trang web Tinhkhongphapngu thường có trên 300 người nghe pháp online cho nên công đức của người phiên dịch không nhỏ. Hòa Thượng nói hoàng truyền giáo huấn của Phật Bồ Tát, chuẩn mực của Thánh Hiền sẽ giúp ích chúng sanh vô cùng to lớn vì thế nên có thể giúp cải tạo được vận mệnh.

Chúng ta khởi được ý niệm thiện thì thực tiễn ý niệm đó sẽ giúp chúng ta chuyển đổi vọng niệm thành nguyện vọng. Có người cứ nghĩ họ nhất định trở thành một nhà phiên dịch nhưng chúng ta không thấy họ có sự khởi đầu nào. Muốn trở thành một nhà phiên dịch, tôi đã làm sẵn nội dung trên trang web. Muốn trở thành một Thầy Cô giáo dạy Văn Hóa Truyền Thống thì chỉ cần dụng công 3, 5 hoặc chậm nhất là 8 năm. Hòa Thượng nói quan trọng nhất là chúng ta có chịu làm hay không mà làm rồi thì chúng ta có kiên trì hay không?

Chúng ta càng làm và gặt hái được kết quả tốt thì chúng ta càng có niềm tin đúng như lời Hòa Thượng nói Phật Bồ Tát luôn ở bên chúng ta, biết rõ chúng ta đang làm gì, biết rõ chúng ta đang “*vì chúng sanh mà lo nghĩ, mà thật làm*”. Phật Bồ Tát sẽ đến để gia trì, rồi đây việc càng lúc càng nhiều. Đường càng xa gánh càng nặng, rồi gánh càng nặng thì đường càng rất xa, cho nên chúng ta không được thoái tâm.

Hòa Thượng nói chuẩn mực Thánh Hiền mà chúng ta không mau mau nói cho người ta nghe thì vài ba năm nữa, chúng ta có nói cũng không ai nghe. Hình ảnh các con viết thư cho Cha Mẹ mà khóc như mưa mới thấy rằng cả một biển trời mênh mông. Có những con từng oán hận Cha Mẹ mình mà chỉ trong một buổi được nghe các Thầy Cô khai thông, các con đã quay đầu. Cho nên việc mở ra các Trại hè ở các tỉnh kết hợp với các ban ngành đoàn thể là việc rất thiết thực. Việc làm này phù hợp với lời dạy của Tổ Ấn Quang rằng: *“Dốc hết trách nhiệm trong vai trò trách nhiệm của mình”*.

Sự quan tâm và bỏ thí cúng dường để gắn kết mọi người có thể thực hiện rất đơn giản đôi khi chỉ là rau sạch hoặc có món quà nhỏ tặng cho họ. Chuyện nhỏ mà làm được mới là chuyện lớn lao. Từ xưa đến giờ tôi vẫn làm như vậy, đi tới đâu, tôi cũng có quà tặng cho mọi người. Không chỉ với người lạ mà ngay xóm giềng mình phải nghĩ đến. Việc làm này đã trở thành thói quen. Quan trọng là chúng ta có thể chuyển đổi thành thói quen hay không!

Tất cả đều phải khởi phát từ ý niệm, nếu chúng ta không có các ý niệm bỏ thí, cúng dường thì chúng ta sẽ không có sẵn thứ gì đó để tặng cho mọi người. Đây là ý niệm tri ân, báo ân, luôn phải ở trong nội tâm của chúng ta mà không cần phải cố gắng gượng ép. Hòa Thượng chỉ dạy rằng chúng ta luôn luôn phải có ý niệm nghĩ đến người. Việc này không dễ làm vì ý niệm *“tự tư tự lợi”* của chúng ta đang chiếm hết buồng tim cuống phổi của chúng ta nên không thể nghĩ đến người khác, chỉ luôn muốn lấy lại. Như thế là sai rồi.

Bản thân tôi tập khí vẫn còn nguyên, thấy tiền thì con mắt sáng trưng. Cho nên thấy tiền là phải nghĩ ngay đến việc làm thiết thực lợi ích cho chúng sanh. Hòa Thượng nói bỏ thí như một dòng nước, dòng nước đến với chúng ta mà yếu thì chúng ta khai thông để dòng nước chảy mạnh hơn. Dòng nước sau sẽ tươi nhuận hơn. Hiểu được điều này thì cứ tiếp tục làm, kết quả sẽ rất tốt.

Một người bạn mà nhiều năm chúng ta không gặp. Bây giờ gặp lại mà chúng ta có thể tặng quà thì mọi người đều rất vui. Cho nên chúng ta học tập tu hành là chuyển đổi tất cả ý niệm của mình. Trên Kinh Hoa Nguyên, Phật Thích Ca Mâu Ni đã dạy rằng *“Nhất thông nhất thiết thông”* – một khi tâm mình thông rồi, không có *“tự tư tự lợi, tham sân si ngạo mạn”* thì tất cả đều thông.

Chúng ta nhớ đến câu chuyện về một vị thầy hương đăng, tối ngày không biết gì, chữ không biết viết, chỉ chân thành ngày ngày lay Phật mà sau này trở thành một giảng sư thuyết pháp. Cho nên khi chúng ta là bất cứ việc gì, chỉ cần một việc thông thì tất cả đều thông, đều có thể chính mình được độ rồi tiếp tục giúp cho bao người./.

Nam Mô A Di Đà Phật

Chúng con xin tùy hỷ công đức của Thầy và tất cả các Thầy Cô!

Nội dung chúng con ghi chép lời giảng của Thầy có thể còn sai lầm và thiếu sót. Kính mong Thầy và các Thầy Cô lượng thứ, chỉ bảo và đóng góp ý kiến để tài liệu học tập mang lại lợi ích cho mọi người!